

Arrest

**nr. 40 912 van 26 maart 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 12 februari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 januari 2010 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, aan verzoeker ter kennis gebracht op 28 januari 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. AMDOUNI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 augustus 2007 dient verzoeker een aanvraag tot vestiging in.

Op 2 januari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep wordt verworpen bij arrest nr. 12 065 van 29 mei 2008. Tegen dit arrest heeft verzoeker een cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Het cassatieberoep wordt niet toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 3291 van 28 augustus 2008.

Op 10 december 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker. Verzoeker heeft een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen voormeld bevel. Het beroep wordt verworpen bij arrest nr. 24 500 van 13 maart 2009.

Op 15 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Verzoeker dient een beroep in tegen voormelde beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het beroep van verzoeker wordt verworpen bij arrest nr. 29 664 van 8 juli 2009.

Op 27 januari 2010 wordt opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde genomen ten aanzien van verzoeker. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“ Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, moet de genaamde B.M.

geboren te T. op (In) (...) 1963. onderdaan van Tunesische

het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten : Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, Italië, IJsland, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechische Republiek, Oostenrijk, Denemarken, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) voor deze landen over documenten beschikt.

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING (2)

Artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Artikel 7, eerste lid, 3: wordt door de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid of zijn gemachtigde, W. V.H., attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming,, valse sleutels, gewonde diefstal, onwettig verblijf, woonstschennis.

Artikel 7, eerste lid, 6°: beschikt niet over voldoende middelen van bestaan voor de terugreis naar het land van oorsprong / voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd,, en is niet in staat die middelen wettelijk te verwerven;

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet Is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, Italië, IJsland, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Polen, Portugal, Slovenië,, Slowakije, Spanje, Tsjechische Republiek, Oostenrijk, Denemarken, Zweden en Zwitserland, met uitzondering van de grens met om de volgende reden

- kan met zijn-haar middelen niet wettelijk vertrekken

- gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, gewone diefstal, onwettig verblijf, woonstschennis bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

- betrokkene beschikt niet over de nodige financiële middelen ten einde zich een reisticket aan te schaffen

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te worden opgesloten, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan worden uitgevoerd

- Gezien betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, Is het noodzakelijk hem te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden

- Gezien betrokkene zich in een situatie van illegaal verblijf in België bevindt, is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.

- Gezien betrokkene vatbaar is om de openbare orde te schaden is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren (...)"

2. Over de rechtspleging

De Raad merkt op dat overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet tegen een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 51/5, §3 van dezelfde wet een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats of de plaats van aantreffen van de vreemdeling. Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre deze gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving (cf. RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

3. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van gebrek aan belang op .

Zij betoogt dat nietigverklaring van het bestreden bevel geenszins maakt dat verzoeker niet meer illegaal in het Rijk zou verblijven en dat de eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel bijgevolg geen wijziging met zich meebrengt ten aanzien van verzoekers illegale verblijfssituatie waardoor een nieuw bevel aan verzoeker ter kennis zal moeten worden gebracht. Tevens merkt zij op dat het bestreden bevel niets meer is dan een herhaald bevel nu aan verzoeker in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet reeds op 2 januari 2008, 10 december 2008 en 15 april 2009 een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven. Deze bevelen zijn volgens de verwerende partij definitief en uitvoerbaar zodat wederom komt vast te staan dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van het thans bestreden bevel.

Aangaande het belang stelt verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift dat hij ten gevolge van de bestreden beslissing het grondgebied dient te verlaten en dat hij thans van zijn vrijheid is beroofd zodat het geen betoog behoeft dat zijn belang actueel, persoonlijk, rechtstreeks, geoorloofd en zeker is. De vernietiging van de bestreden beslissing zou hem een direct en persoonlijk voordeel verschaffen nu hij alsdan toegelaten zou worden in België te blijven, al was het maar tijdelijk.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

De verwerende partij verwijst naar eerdere bevelen van 2 januari 2008, 10 december 2008 en 15 april 2009. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken op 2 januari 2008 de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen. Tegen voormelde beslissing heeft verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingediend. Dit beroep werd verworpen bij arrest nr. 12 065 van 29 mei

2008. Tegen dit arrest heeft verzoeker een cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Het cassatieberoep werd niet toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 3291 van 28 augustus 2008 zodat het bevel van 2 januari 2008 zoals de verwerende partij terecht aangeeft, definitief en principieel uitvoerbaar is. Op 10 december 2008 heeft de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker genomen. Verzoeker heeft een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen voormeld bevel. Het beroep werd verworpen bij arrest nr. 24 500 van 13 maart 2009. Hiertegen werd geen administratief cassatieberoep ingediend zodat ook dit bevel definitief en uitvoerbaar is. Op 15 april 2009 heeft de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde genomen ten aanzien van verzoeker. Verzoeker heeft een beroep ingediend tegen voormelde beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het beroep van verzoeker werd verworpen bij arrest nr. 29 664 van 8 juli 2009 en bijgevolg is ook dit laatste bevel definitief en uitvoerbaar geworden.

De eventuele nietigverklaring van het thans bestreden bevel levert bijgevolg geen nut op voor verzoeker omdat de verwerende partij de bevelen om het grondgebied te verlaten van 2 januari 2008, 10 december 2008 en 15 april 2009 kan uitvoeren vermits deze definitief zijn geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123 774, RvS 11 mei 2005, nr. 144 319). In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt heeft de vernietiging van het bestreden bevel aldus niet tot gevolg dat hij zelfs tijdelijk op het grondgebied mag verblijven. Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoeker geen wettig belang heeft bij de vordering (RvS 15 september 2003, nr. 122 790).

Ter terechtzitting werpt verzoeker op dat hij zich verzoend heeft met zijn echtgenote en leidt hij hieruit af dat hij wel nog over het rechtens vereiste belang beschikt. De Raad stelt vast dat verzoekers argument geen afbreuk doet aan de vaststelling dat hij onder de gelding valt van een eerder bevel dat definitief is en dus principieel uitvoerbaar is.

Verzoeker heeft geen belang bij de vernietiging van het thans bestreden bevel.

De exceptie van de verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU